

Türkiye hazımsızlığı büyüyor!

Gündem

11 Eylül 2020 12:06:40

Hiç bitmeyen bir maratona dönüşen Türkiye'nin Avrupa Birliği tam üyelik müzakereleri, Türkiye'ye özel ve daha önce hiçbir aday ülkeye uygulanmayan çifte standartlar yüzünden sekteye uğradı. Peki AB neden Türkiye'ye karşı hasmane bir tutum sergiliyor, Türkiye neden üyelik için bekliyor?

Türkiye'nin üyeliğine karşı olan gruplar Türkiye'nin Avrupa'ya ait olmadığını ve Avrupa kimliği, coğrafi ve kültürel sınırları için de bir tehdit olduğunu defalarca ifade etmiş bulunuyorlar. Yine benzer bir şekilde 1968'den beri süren Kıbrıs müzakerelerinin çözümsüz kalmasının faturası da Avrupa tarafından Kıbrıs Türk tarafına ve Türkiye'ye çıkarıldı. Türkiye'nin AB'ye tam üyelik için başvurduğu 1987 yılından beri, Avrupa Konseyi raporları ve Türkiye hakkında yayınlanan tüm yıllık raporlarda Türkiye'nin üyelik süreci ve Kıbrıs'taki siyasi çözümsüzlük arasında organik bir bağ kuruldu ve Türkiye Ada'daki çözüm çabalarına destek vermesi için baskı altında bırakılmak istendi. Üstelik Türkiye'nin resmi olarak tanımadığı Güney Kıbrıs Rum Yönetimi (GKRY) ile ilişkilerini normalleştirilmesi ve deniz ve hava limanlarını Rum tarafına açması istendi.

Yakın Doğu Üniversitesi öğretim üyesi Prof. Dr. Hüseyin Işıksal'ın yorumu

Öte yandan, uluslararası düzeyde tanınması engellenen Kıbrıslı Türkler, 1964'den beri "insanlık hakkı" olarak tanımlanan ve siyasi tanınmadan bağımsız olarak ele alınması gereken uluslararası ulaşım, serbest ticaret, sportif ve kültürel faaliyetlerden dahi daimi bir şekilde mahrum bırakıldılar. Birleşmiş Milletler (BM) tarafından dört buçuk yılda hazırlanan 2004 Annan Planı referandumuna Kıbrıslı Türklerin yüzde 65 oranında kabul, Rum tarafının ise yüzde 76 oranında ret oyu kullanmasına rağmen

ambargolar kaldırılmadı ve AB tarafından ambargoların kaldırılmasıyla ilgili verilen sözler de yerine getirilmedi.

AB, Türkiye'nin büyüyen siyasi, askeri ve ekonomik gücünün İkinci Dünya Savaşı sonrası kurulan yeni-sömürgeci düzene tehdit oluşturduğunu görüyor ve bundan dolayı büyük bir hazımsızlık içinde. Bu nedenle Akdeniz'in Türkiye nüfuzuna girmesini önlemek amacıyla Doğu Akdeniz'de en uzun kıyı şeridinde sahip olan Türkiye'yi yalnızlaştırmak ve Antalya Körfezi'ne sınırlandırmak hedefleniyor. Fransa, Yunanistan, GKRY, Mısır ve BAE'nin görünürde, ABD ve İsrail'in ise arka planda olduğu ittifak, bölgede Türkiye'yi ve Kıbrıs Türklerini dışlayan bir enerji ve güvenlik düzeni kurmaya çalışmakta. Ayrıca Türkiye'nin açık denizlere ve çevre bölgelere erişimi sınırlandırılarak bölge jeopolitiğinde etkisiz bir aktör haline getirilmesi planlanmakta. Burada hedeflenen, Türkiye'nin son zamanlarda keşfedilen hidrokarbon yatakları ile jeo-stratejik önemi daha da artan Kıbrıs'ta ve deniz yetki alanlarında taviz vermesini sağlamak ve Türkiye'yi tekrar ABD önderliğindeki Batı ittifakının yörüngesine yerleştirmektir.

AB Doğu Akdeniz'de Rum-Yunan kartını oynuyor

Batı'nın Türkiye hazımsızlığının son perdesi ise Doğu Akdeniz'de sergilediği taraflı tutumdur. GKRY'nin katılımıyla artık tarafsızlığını tamamıyla yitirmiş olan AB, bir yandan Yunanistan ve GKRY'nin kendisinin Kıbrıs, Doğu Akdeniz ve deniz yetki alanları politikalarını manipüle etmesine sessiz kalırken diğer yandan Fransa'nın başını çektiği Türkiye karşıtı cephenin saldırgan tutumuyla çirkin yüzünü tekrar göstermeye başladı. Bu tutumun görünen sebepleri arasında Avrupa'nın enerji açığı ve bağımlılığını azaltma ihtiyacı ve mülteciler konusunda gümrük görevi yapan Yunanistan'ı desteklemek gibi faktörler görünse de aslında arka planda daha derin stratejik planlar yatıyor.

Peki, Batı'nın Türkiye'ye karşı stratejik planları nedir ve neler amaçlanmaktadır? Bu noktada öncelikle Avrupa tarihinin karanlık yüzü olan sömür tarihine kısaca değinmek gerekiyor. Her ne kadar Batılılar bugün ulaştıkları refah seviyesini "bilim, sistem ve teknolojinin zaferi" olarak lanse etse de artık pek çok kaynak bu zenginliğin temelinde başta kölelik olmak üzere kolonilerden her türlü kaynağın sömürülmesi olduğunu kabul etmeye başladılar. Avrupalılar, dünyaya hâkimiyet kurmaya başladıkları 16. yüzyıldan itibaren bu güçlerini yerel halkların tüm zenginliklerini merkezlerine taşımak için kullandılar. İkinci Dünya Savaşı'nın akabinde başlayan de-kolonizasyon (sömürgecilerin bağımsızlaşması) hareketleri sonrası Batılı devletler strateji değiştirerek diğer ülkeleri işgal etmek yerine o ülkelere görünürde bağımsızlık vererek ekonomi ve kaynaklarını yönetme yolunu seçtiler. Böylelikle yerel halkların temel ihtiyaçlarını karşılama ve askeri gider gibi masraflardan kurtuldular. Günümüzde Afrika'nın önemli bir bölümünü kendi merkez bankası, ulaşım, iletişim, petrol, elektrik şirketleri ve bankalarıyla sömürmeye devam eden Fransa'nın, Türkiye'nin "Afrika Açılımı" ve Libya'da artan siyasi ve ekonomik gücünden neden bu kadar rahatsız olduğunu ve neden Libya'da meşru hükümeti destekleyen Türkiye aleyhine darbeci savaş lordu Halife Hafter'e siyasi ve askeri destek verdiğini açıklıyor.

İkinci olarak, gelişmiş Batılı ülkelerin en kârlı ticaret aracının silah satışı olduğunu hatırlamakta fayda var. Silah epey pahalı bir üründür. Bu nedenle alıcı ülkelerin ekonomisini ve diğer sektörlere yatırımını ciddi anlamda engellerken, satıcı ülkelere müthiş bir katma değer sağlar. Ayrıca silah alımının modernizasyon gereksinimi nedeniyle uzun vadeli bir bağımlılık oluşturduğunun ve alıcı ülkelerin satıcı ülkelere siyasi ve ekonomik anlamda da bağımlılığın yol açtığına altı çizilmeli. Bu noktada Türkiye'nin son yıllarda artan silah gücü ve sanayisinin Türkiye'yi silah satan ülkeler arasına sokmasının bu pastadan muazzam para elde eden başta Amerika Birleşik Devletleri (ABD), Rusya ve Fransa gibi ülkeleri neden rahatsız ettiğini anlamak kuşkusuz güç olmayacaktır. Bunlara ilaveten, Fransa'nın Doğu Akdeniz'deki Rum-Yunan maksimalist taleplerini savunmasının bir başka önemli nedeni de Fransız TOTAL şirketinin Rum kesimi ile yapmış olduğu petrol antlaşmalarının yanı sıra, son yıllarda ihraç etmekte zorlandığı savaş uçaklarını ve diğer askeri malzemeleri bu ülkelere satacak olmasıdır. Aynı durum bu ülkelerle birlikte "çöl ittifakını" oluşturan Mısır ve Birleşik Arap Emirlikleri (BAE) için de söylenebilir.

Üçüncü olarak, Mavi Akım, Trans Anadolu Doğalgaz Boru Hattı (TANAP), Türk Akımı, Rusya-Türkiye Doğalgaz Boru Hattı, İran-Türkiye Doğu Anadolu Doğalgaz Ana İletim Hattı, Bakü-Tiflis-Erzurum Doğalgaz Boru Hattı ve Türkiye-Yunanistan Doğalgaz Boru Hattı ile bölgenin enerji merkezi haline gelen Türkiye'nin önemini az da olsa azaltmak ve geçen ay içerisinde Karadeniz'de keşfedilen 320 milyar metreküplük Türkiye tarihindeki en büyük doğalgaz keşfinin Doğu Akdeniz'deki buluşlarla devam etmesini engellemek için, AB Doğu Akdeniz'de Rum-Yunan kartını oynuyor. Enerji bağımlılığı azalacak, hatta uzun vadede bitecek olan bir Türkiye, dış politika hedeflerine ulaşmada çok daha güçlü ve güvenli hareket edecektir.

Öte yandan, uluslararası düzeyde tanınması engellenen Kıbrıslı Türkler, 1964'den beri "insanlık hakkı" olarak tanımlanan ve siyasi tanınmadan bağımsız olarak ele alınması gereken uluslararası ulaşım, serbest ticaret, sportif ve kültürel faaliyetlerden dahi daimi bir şekilde mahrum bırakıldılar. Birleşmiş Milletler (BM) tarafından dört buçuk yılda hazırlanan 2004 Annan Planı referandumuna Kıbrıslı Türklerin yüzde 65 oranında kabul, Rum tarafının ise yüzde 76 oranında ret oyu kullanmasına rağmen

terahüdümlü bir kibris türkiemni yuzue 60 oranında kabul, kumri tarafından ise yuzue 70 oranında fet öyu kullanılmasına ragmen ambargolar kaldırılmadı ve AB tarafından ambargoların kaldırılmasıyla ilgili verilen sözler de yerine getirilmedi.

Amaç Türkiye'yi dışlayan enerji ve güvenlik düzeni

Son olarak çöl ve AB ittifakının arkasında ABD'nin olduğu gerçeğini unutmamamız gerekiyor. Son zamanlarda bağımsız ve kendi öncelikleri doğrultusunda izlediği politikalar nedeniyle ABD'den belirli konularda ayrıışan Türkiye, ABD yönetimi tarafından çevrelenmek istenmekte. Bunun temel nedenleri arasında Türkiye'nin İsrail ile bozulan ilişkileri ve Filistin halkına verdiği destek, Rusya'dan alınan S-400 füze savunma sistemi, başta Mısır diktatörü Sisi olmak üzere Türkiye'nin ABD destekli otokratik rejimlere karşı aldığı tavır ve Türkiye'nin komşusu İran'a ambargo uygulamaması gösterilebilir. Bu noktada ABD'nin Türkiye'nin bir NATO müttefiki olarak sınıfta kaldığını; Suriye'de DEAŞ ile mücadele kisvesi altında Türkiye'nin ulusal güvenliğine karşı en büyük tehdidi oluşturan terör örgütü PYD/YPG'ye Fransa ile birlikte en büyük desteği verdiğini ve FETÖ terör örgütüne yardım ve yataklık yapmaya devam ettiğinin altı çizilmelidir.

Özetlemek gerekirse, sözde tam üyelik aldatmacasının artık işe yaramadığı Türkiye üzerindeki siyasi nüfuzunu kaybeden ve başta Kıbrıs olmak üzere taviz koparamayan AB, Türkiye'nin büyüyen siyasi, askeri ve ekonomik gücünün İkinci Dünya Savaşı sonrası kurulan yeni-sömürgeci düzene tehdit oluşturduğunu görüyor ve bundan dolayı büyük bir hazımsızlık içinde. Bu nedenle Akdeniz'in Türkiye nüfuzuna girmesini önlemek amacıyla Doğu Akdeniz'de en uzun kıyı şeridinde sahip olan Türkiye'yi yalnızlaştırmak ve Antalya Körfezi'ne sınırlandırmak hedefleniyor. Fransa, Yunanistan, GKRY, Mısır ve BAE'nin görünürde, ABD ve İsrail'in ise arka planda olduğu ittifak, bölgede Türkiye'yi ve Kıbrıs Türklerini dışlayan bir enerji ve güvenlik düzeni kurmaya çalışmakta. Ayrıca Türkiye'nin açık denizlere ve çevre bölgelere erişimi sınırlandırılarak bölge jeopolitiğinde etkisiz bir aktör haline getirilmesi planlanmakta. Burada hedeflenen, Türkiye'nin son zamanlarda keşfedilen hidrokarbon yatakları ile jeostratejik önemi daha da artan Kıbrıs'ta ve deniz yetki alanlarında taviz vermesini sağlamak ve Türkiye'yi tekrar ABD önderliğindeki Batı ittifakının yörüngesine yerleştirmektir. Bunun devamında Türk silah sanayi, donanması ve petrol arama faaliyetlerinin sınırlandırılmasına, akabinde de başta Libya ve Suriye olmak üzere Türkiye'nin sahip olduğu stratejik derinlik ve karar alma mekanizmalarındaki rolü kısıtlanmaya çalışılacaktır. Bu stratejik planlara karşı Mavi Vatan doktrini çerçevesinde yeniden şekillenen devlet politikasına muhalefet dâhil olmak üzere verilecek tam destek ve birlikte hareket etmek hiç kuşkusuz en güzel yanıt olacaktır.

Yorum Yazın

Yorumunuz

Yorum yazma kurallarını okudum ve kabul ediyorum.

Adınız

YORUM GÖNDER

Yorumlar

ABONE OL

Ukrayna ile Rusya tahliye için geçici ateşkeste anlaşta

Kiev'de patlama sesi

Diyanet Akademisi kurulması teklifi kabul edildi

BM: Dünya tarihinde yeni ve tehlikeli bir sayfa açıldı

Zaporijya Nükleer Santrali Rusya'nın kontrolüne geçti

MİLAT

Künye
İletişim

Yazarlar
Gündem
İslam
Politika
Dünya
Video

Ekonomi
Medya
Spor
Röportaj
Sağlık
Hayat

Eğitim
Teknoloji
Kültür-Sanat
Otomobil
Yurt Haberleri
Son Haberler

